

per Jordi Arbonès

Dringar d'esquelles i balar d'ovelles. Aquella
coneixien cada una el propietari de la vall.
Un vailet i un gos d'atracament el ramat
cap als prats d'hivern. I llavors.

El noi no tindria més que anar a veure. El que
més destruïa de la vida del pastor, era la fe-
rretja, la veralla, posada per la veralla mig
de costat i torçada cap a l'interior. Una serrera
de pell de bo, una pantalana de vellut i una
esclota constituïa l'atutell d'aquell homenet.
Portava, també, un sarronet penjat a l'espatlla
on hi havia l'esmorzar i un flascó. El gos se-
de cridar procurava que les ovelles anessin
fent llaia via i no s'esgarriessin. Havia com-
plir amb la seva tasca sense que li faguessin
de dir res. S'estimava molt al seu amo, no que-
rant, era sempre amb la gent que no coneixia.

- Esabla que farà bon dia, però aqueles nuvol-
les anaven de color de gloss del cantó de
ponent, potser l'espatlla enava pensant el
vailet mentre mirava el cel amb aire d'angoixa.
El sol s'il·luminava el cim de les muntanyes
que envoltaven la vall; en aquesta, però, hi
feia fred. Feia una quantitat de dies que pel ma-
tí tot quedava cobert de gel.

A pesar de que era molt aviat i que la gel-
la estava a l'aire, un pintor intentava

EL PASTORET

per Jordi Arbonès

~~~~~

Dringar d'esquelles i belar d'ovelles. Aquests sons trencaven cada mati el silenci de la vall. Un vailet i un gos d'atura guiaven el ramat cap als prats d'herba verda i fresca.

El noi no tindria més de dotze anys. El que més destacava de la seva vestimenta, era la barretina vermella, posada amb molta gracia mig de costat i torçada cap endavant. Una samarra de pell de be, uns pantalons de vellut i uns esclops constituïa l'atuell d'aquell homenet. Portava, també, un sarronet penjat a l'espatlla on i duïa l'esmorçar i un flabiol. El gos sense cridar procurava que les ovelles anessin fent llur via i no s'esgarriessin. Sabia complir amb la seva tasca sense que li haguessin de dir res. S'estimava molt al seu amo, no obstant, era esquerp amb la gent que no coneixia.

- Sembla que farà bon dia, però aquells nuvolots ~~de color de plom~~ de color de plom del cantó de ponent, potser l'espatllin- anava pensant el vailet mentres mirava el cel amb aire d'entès.

El sol il.luminava el cim de les muntanyes que envoltaven la vall; en aquesta, però, hi feia fred. Ja feia uns quants dies que pel mati tot quedava cobert de gebrà.

A pesar de que era molt aviat i que la gelor li dificultava el treball, un pintor intentava

copsar l'especte d'una masia a través de la
~~xx~~ boirina que la embolcallava.

El noi s'aturà a contemplar-lo. Li agradava
més veure el tipus del pintor, que no pas el
cuadro. Era foraster, de Barcelona segurament,
lluïa un magnífic bigoti recargolat de les pun-
tes, perilla i xelina. Aquestes foren les co-
ses que més atragueren l'atenció del ~~noi~~ vailet
i les que li feren riure interiorment, doncs
les trobà ridícules.

-Bon dia, minyó- li digué, tot eixugant el
pincell en un drapot plè de pintura de dife-
rents colors.

-Bon dia tingui.

-Ets molt matiner, eh?- deixà la paleta i els
pincells damunt la caixa on hi duia els tubs
de pintura i s'apropà al noi. El contemplà a-
tentament amb un somriure als llavis, pensant,
segurament:

-M'agradaria pintar aquest minyó!

I en veu alta digué:

-A Barcelona els nois com tu encara dormen a
aquestes hores.- i com si pensés en veu alta-
Però no tenen aquest color tan sà!

El noi a tot això no hi deia res, no obstant
i trobar simpàtic al "senyor pintor". Se'l mi-
rava seriós, escoltant-lo.

-Què.....t'agrada el meu cuadro?- digué tom-
bant-se i agafant al noi per l'espatlla.

El vailet fixà la vista sobre la tela mig a-
cabada.

-Si senyor, però és molt trist.

-Si,...efectivament,...és trist-pensà el pintor.

El somriure desaparegué dels seus llavis i les arrugues del front es feren més profundes.

Però, podia, per ventura, pintar res alegre?. Encara no feia un mes que la seva dona havia mort anant de part i havent lliurat, avans de morir, una criatura monstruosa que no arribà a respirar l'aire d'aquest mon. Gran fou el dolor que la perdua de la seva muller li produí, però fou més gran la seva sorpresa a l'assabentar-se que el fruit de llur amor, era un ésser deforme i estrafet i que per aquesta circumstancia es perdé la vida, tan preciada per ell, de la seva esposa. Aquesta vegada Déu havia estat crudel. No sols s'endugué a la seva estimada, sino que per endures-la, li valgué d'aquell ésser, que Ell mateix li donava i li prenia a l'hora, perquè no era perfet. Com podia crear una cosa alegre i bella si la seva ànima estava plena ~~plena~~ d'ombres i ~~renes~~ necs?. Si seria trist el cuadro, que fins a- que ~~el~~ minyó ho havia captat!

-Però, on t'és?.

Havia estat tan abstret que no s'adonà de la marxa del noi.

II

El vaillet en veient que el "senyor pintor" no li deia res, li havia dit:-Bon dia- i se

n'anà.

Les ovelles ja pasturaven quan ell arribà a l'indret on cada dia les portava. Però ell no va restar-hi. Continuà pel caminet que anava a morir a una especie de mirador. El paisatge que des d'aquell punt s'ovirava era completament diferent del de la vall on estava el poble. Allà lluny, cap a la dreta, per entremig de les muntanyes, es veia el mar. Aquelles muntanyes feien de cuirassa contra els vents del nord i llevant. La tramuntana havia arrencat els brins d'herba fins a l'arrel i s'havia endut la terra que cobria aquelles pedres que ara lluïen llurs amenaçadores arestes. L'aspecte desolat i frèstec feia contrast amb la verdor acullidora de la vall.

Quan no feia vent, el silenci semblava que es pogués palpar. Aquell vailet tragué el flabiol del sarró i les notes alegres saltironejaren trencant la pau neguitosa del lloc. Assegut amb l'espatlla contra una roca i amb una cama sobre l'altra, anà trenant les tonades més diverses. Les havia après del seu avi. Ara, ja era mort, però el seu record perdurava viu en aquella ment infantil. Recordava el rostre amable on el pas del temps, el sol i l'aire hi havien deixat senyals inborrables. Ell fou qui se'l l'endugué per primera vegada a pasturar els bens; li ensenyà a tocar el flabiol, li explicà coses del mon. Li parlà

de les guerres amb tant odi que ara ell tan- bé sentia odi, per la guerra.

- Els homes han d'estimar-se com germans-li de- deia sovint-Déu ens dóna la vida i, al neixer, tots tenim el mateix, per tant, no hi ha cap home que valgui més que un altre. Ah, però, ens fem grans y l'ambició fa de les seves! Ja només ens atrauen les coses materials. Precisa- ment aquelles coses que al morir hem de deixar Procurem donar al cos tot allò que demana; en canvi privem a l'ànima de tot allò que li és necessari. I quan morim ens emportem una àni- ma buida.

El vailet de tot allò, comprenia ben poca co- sa i l'avi quan s'adonava que el noi no copsa- va el sentit de les seves paraules, es treia la pipa de la boca i donant-li uns copets al caparró, li deia:

-Ah!, tu encara ets molt jovenet per compren- dre'm. Més vui que tinguis en compte aquestes paraules: sias sempre bó. Estima els animalats, les plantes, les muntanyes. Contempla el cel i els estels. Deixa que el sol, la pluja i el vent et besin el rostre, I procura veure arreu la voluntat de Déu.

I així, mica a mica, ara unes paraules, ara unes altres, tot allò, va anar gravant-se en aquella ànima jove. L'avi havia mort, però el seu esperit continuava vivint en aquell cos verge i pur.

Sempre que tocava el flabiol passaven pel seu cervell la figura i les paraules de l'avi que ell s'estimà tant.

Deixà de tocar i fixà la vista al cel. Aquells núvols anavent a espatllar el dia, tal com havia previst. S'havien tornat negres i ja començava a llampegar i tronar.

Li agradava contemplar la cortina d'aigua a propant-se i el flajell dels llamps seguit de l'espetec dels trons. Admirava les forces de la Naturalesa en acció!

S'aixecà, guardant el flabiol i començà a fer via cap on estaven les ovelles i el gos. Però s'havia entretingut massa i ja tenia la tempesta damunt seu. Es tragué els esclops, els posà dintre el sarró i apretà a correr cridant al gos, sense preocupar-se dels bens que s'havien anat aixoplugant sota els arbres. Ell corria cap una mena de barraqueta, feta de rocs amb les escletxes tapades amb fang i uns trossos de llauna per teulada, on hi cabia una o dues persones.

De sobte, una cinta enlluernadora i un fort espetec i el vailet caigué carbonitzat per un llamp. El corrent d'aire que produí al correr, havia actuat d'iman sobre el llamp.

El gos s'apropà, grinyolant, al cos del noi i llepà la ma que mai més l'havia d'acariciar. Aquell ésser ple de vida i salut, ara era un munt de cendra que desprenia una forta olor

de cremat. L'olor de la carn cremada es barrejava amb la de la samarra, que feia fortor de llana i de pell de be.

Passà la tempesta i mentres encara ruïximava sortí el sol i els colors de l'arc iris tingueren més intensitat que mai. Es diria que per aquell arc pujava l'ànima en la que el mal no hi havia deixat, encara, cap senyal.

III

Passaren els dies de dol i de bell nou tornaren a trencar el silenci de la vall el dringar de les esquelles i el belar de les ovelles.

El pintor continuava pintant la masia a través de la boirina.

Un gos d'atura obserbava les ovelles remugant l'herba tendra i fresca.

Les notes d'un flabiol saltironejaren alegrement torbant la pau monòtona i neguitosa de l'indret.

fi

Novembre, 1953